

DE PRAKTIJK VAN HET OCCULTISME

7 maart 1958

Goedenavond vrienden.

Allereerst moet ik u erop wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Dit gelieve u wel in gedachten te houden. Na de pauze kunnen vragen worden gesteld. Ik zou gaarne willen spreken over: DE PRAKTIJK VAN HET OCCULTISME.

De titel klinkt ongetwijfeld veelbelovend, maar degenen, die denken, dat zij na een enkele les in staat zijn om de hand te schudden van eventueel spokende jonkvrouwen, moet ik - helaas - teleurstellen. Het is niet mogelijk om een geestelijk contact, of zelfs de occulte of duistere wetenschap in één of zelfs tien lessen - schriftelijk of mondeling - aan anderen mede te delen.

Bij het occultisme valt ons allereerst op dat wij werken met premissen, die niet algemeen gangbaar zijn in de wereld. Daartegen bestaat op zichzelf geen bezwaar, tenzij bij de nuchterlingen die aannemen, dat occulte verschijnselen niet worden veroorzaakt door de geest, maar door een overvloedige hoeveelheid geestrijk vocht.

Occulte verschijnselen kunnen worden gesplitst in: het kennen van geestelijke invloeden, het ervaren van geestelijke invloeden en het beheersen van geestelijke invloeden.

Het kennen van geestelijke invloeden is de gemakkelijkst bereikbare trap en over het algemeen dan ook de methode voor een ieder die praktisch met het occultisme wil werken om te beginnen. Wij zijn - onverschillig of wij stofmens of geest zijn - zeer gevoelig voor al datgene, wat zich in onze omgeving afspeelt. Deze gevoeligheid kan lichamelijk worden vereenvoudigd, wanneer wij wijzen op de gevoeligheid van bv. eksterogen voor weersomstandigheden. Het een en ander soms ten nadele van de Bilt. Wanneer een dergelijke gevoeligheid dus klaarblijkelijk, dank zij een geringe lichamelijke afwijking, u in staat stelt dingen te voorvoelen, veranderingen, die normaal niet merkbaar zijn, ze lichamelijk te ervaren, dan zal de logica hieruit de conclusie trekken, dat het ook zonder eksterogen een aanvoelen van die omstandigheden mogelijk gemaakt moet kunnen worden. Uit dit simpele voorbeeld kunnen wij dan overstappen op de meer occulte werkelijkheid.

Onverschillig, of u een occulte scholing hebt doorgemaakt, dan wel eerst aarzelend begint het pad van de duistere geheimen te betreden, zult u te allen tijde aan invloeden onderhevig zijn, die vergelijkbaar zijn met bv. humiditeit in de lucht. Deze invloeden bestaan. U reageert daar ook op. De ervaring heeft de mens op de duur geleerd, dat zijn knobbelige voetsiersels gevoelig zijn voor verandering van het weer. Helaas heeft de mens nog niet geleerd, dat zijn stemmingen, zijn gedachten en wat dies meer zij, gevoelig zijn voor geestelijke veranderingen bv. in de omgeving. Wij kunnen echter, wanneer wij opletten op het voorkomen van deze veranderingen, voor onszelf constateren, dat in de eerste plaats werkelijke gebeurtenissen merkbaar - ook voor ons - hun schaduw vooruitwerpen.

In de tweede plaats, dat ook - soms onredelijk - gebeurtenissen kunnen worden aanvoeld, gebeurtenissen die pas veel later redelijk bevestigbaar zijn. In de derde plaats, dat wij, dank zij dit contact, in staat zijn ons eigen denken en handelen te voeren tot een grotere actualiteit.

Dit contact uit te buiten is dan ook wel het eerste punt, dat ik hedenavond nader wil belichten.

Gesteld, dat wij allen meer of minder gevoelig zijn voor invloeden van buitenaf, ook wanneer zij behoren tot niet zuiver stoffelijke, of niet-stoffelijk waarneembare terreinen, brengt (dit) met zich mee: Wij kunnen, indien wij onszelf observeren, veel leren omtrent ons eigen leven, daarnaast echter omtrent de ongeziene factoren, die in dat leven invloed hebben. Wij kunnen, door het erkennen van de optredende invloeden, vaak maatregelen nemen om te voorkomen, dat de verschijnselen, die zich zo aankondigen, ook een stoffelijke werkelijkheid worden. Wij kunnen, een bepaalde mogelijkheid tot ontwikkeling voorvoelende, door onze eigen instelling en poging trachten de verwerkelijking te bespoedigen en zo voor ons een wensbaar resultaat in korte tijd te bereiken.

Dit klinkt misschien een klein beetje vaag en algemeen, daarom geef ik enkele praktische voorbeelden. U komt tot de conclusie, dat u bepaalde pieken van activiteit vertoont. Dit is voor elke mens waar. Deze pieken kunnen worden gesteld op bepaalde uren van de dag, zodat hier

zich een ongeveer 24-uur cyclus afspeelt. Wij weten, dat een 3 à 4 weken omvattende, soms ook 3 decaden omvattende cyclus de mens beheerst, waarin veelal 1 à 2 toppen van activiteit en enkele dieptepunten voorkomen. Het weten daarover vereenvoudigt reeds ons actief streven. Wij zullen immers onze gedachten, onze overwegingen, laten vallen in de dieptepunten; onze verwerkelijking daarentegen vooral trachten door te zetten op de ogenblikken, dat onze energie een hoogtepunt heeft bereikt. Wanneer wij nu gaan onderzoeken, hoe de beïnvloeding van buitenaf verloopt, blijkt ons, dat wij juist tijdens deze dieptepunten zeer sterk ontvankelijk zijn voor invloeden van geestelijk, althans niet zichtbare werelden. Wij zullen dus juist in deze periode van leegte, deze periode van energieloosheid, ons sterker moeten instellen op een waarnemen van deze verschijnselen. Nemen wij deze verschijnselen bewust waar, dan blijkt veelal, dat niet sprake is van een absoluut dieptepunt van energie, maar slechts van een wisseling tussen stoffelijke en geestelijke energie, of levenskracht. Het stoffelijk dieptepunt gaat voor degene, die daar gebruik van weet te maken, gepaard met een geestelijk hoogtepunt.

(Door) het verwerken van indrukken, het trachten oplossingen van problemen te krijgen en wat dies meer zij tijdens deze dieptepunten, door zich zo veel mogelijk te ontspannen en zich daarbij niet te laten pressen door stoffelijke behoeften, tenzij dit werkelijk noodzakelijk is, komt men tot een absoluut erkennen van deze invloeden en een activeren daarvan. Wij kunnen nu een geestelijk tegengewicht scheppen, dat in staat is stoffelijke verslapping aanmerkelijk op te heffen, gelijktijdig ons echter ook de mogelijkheid geeft te komen tot een weloverlegd, daadwerkelijk en stoffelijk handelen, gebaseerd op occulte, dus niet op de wereld erkende achtergronden, zonder dat dit de buitenwacht hoeft op te vallen.

De buitenwereld heeft n.l. de gewoonte om dergelijke sensitiviteiten met een enigszins wantrouwend oog te bezien. Wanneer je een ogenblik jezelf zou willen verzinken om een geestelijke boodschap in een minder gelovige omgeving te (doen) aanvaarden, dan kunt u rekenen op blikken, die variëren tussen de uitdrukking "Dit is een stink-ei" en "Dit is een geval voor het gekkenhuis". Dergelijke uitdrukkingen kunnen een grote belemmering zijn. Wij zijn geneigd om te bewijzen, dat wij dan toch zeker mentaal volkomen gezond zijn en verwaarlozen daarbij de occulte inslag, die ons streven anders zozeer in de goede richting had kunnen leiden.

Wij proberen dus wel om elk occult beleven zoveel mogelijk in ons zelf te doen plaats vinden, zonder dat wij daarop de nadruk leggen ten overstaan van de buitenwereld. Ons aanvoelen wordt echter scherper, want een voortdurende training, waarbij de kleine afwijkingen, die worden waargenomen, resulteert in een gevoeligheid voor de omgeving, aanvoelen van personen en voorwerpen, maar ook een aanvoelen van ontwikkelingen, die thans nog niet gerealiseerd zijn. Occult gevoelig zijn impliceert de mogelijkheid in je te dragen, een ander altijd een paar slagen voor te blijven, omdat de komende ontwikkelingsmogelijkheden reeds heden volledig in jezelf realiseerbaar zijn. Een uitzondering zou ik willen maken, - het is veelal niet mogelijk om vooraf vast te stellen, welk nummer bv. de 100.000 wint om de eenvoudige reden, dat de begeerte hier een aantal nummers doet zien, die meestal dan niet eens verkrijgbaar zijn en slechts achteraf u de teleurstelling bezorgt, dat u het goede nummer toch ook geweten hebt. Van dergelijke punten met zuiver speculatief karakter doen wij bij voorkeur wel afstand. Daarentegen zullen wij elke geregelde, regelmatige en altruïstische bezigheid voor een ieder trachten te koppelen met deze sensitiviteit.

Wij kunnen daardoor komen tot o.a.: het erkennen van ziekten, waaruit op de duur de mogelijkheid tot diagnosestelling kan ontstaan; het erkennen van geestelijke problemen en het stellen van hun werkelijke oorzaak, ongeacht de verklaring of terughoudendheid van degene, die dat probleem bezit; een vooruitzien van onze persoonlijke mogelijkheden, zodat het ons mogelijk is onze eigen werkzaamheden in te delen in overeenstemming met deze mogelijkheden.

Gevoeligheid voor de geest behoort zeer zeker ook reeds onder dit hoofd thuis. Maar de geest maakt zich niet uitdrukkelijk kenbaar. Zij spreekt niet, zij laat zich niet zien, zij is slechts een impuls, die in onze eigen gedachten moet worden uitgedrukt, waarvan de oorsprong altijd enigszins vaag blijft. Je zou dus kunnen spreken van een geestelijke mededeling, die een schuine balk in het schild voert. De resultaten hiervan zijn over het algemeen gunstig, indien wij, ongeacht de in ons opkomende impulsen, daarnaast het gezonde verstand steeds laten werken. Bij werken van dit gezonde verstand dient men natuurlijk wel rekening te houden met het feit, dat niet de mening van burens, familieleden, etc. beslissend is, doch slechts de logische ontwikkeling van de gedachte, zoals dit binnen uzelf mogelijk blijft. Hebben wij deze gevoeligheid ontwikkeld en leren wij er op de juiste wijze gebruik van te maken, dan ontwaakt in ons de

begeerte om verder door te dringen in het occulte gebied. Zo zal ongetwijfeld een dergelijke ontwikkeling gepaard gaan met het verslinden van lectuur, die soms juist, soms ook iets vaag en duister is. Men leest naast elkaar heel rustig Rulof en Eliphas Levi en ziet er helemaal niet tegen op om dit nog aan te vullen met andere meer of minder bekende occultisten. Hierdoor ontstaat een verwarring, die d n eerst werkelijk schadelijk is, wanneer men tracht meerdere richtingen tegelijk uit te gaan. Ik herinner mij, dat ik dit op aarde eens heb geprobeerd. Ik wilde gelijktijdig naar buiten en naar binnen gaan, draaide om mijn as en beschadigde mijn zitvlak zodanig, dat ik, wat voor een mens onwaardig lijkt, met een gebroken staartbeen enige tijd het bed moest houden. Dergelijke pijnlijke dingen kunnen u ook geestelijk overkomen, wanneer u tracht veel dingen tegelijk te doen. Te zorgen, dat je weet, waar je aan toe bent lijkt weliswaar niet mogelijk, maar hetgeen niet beslist is, kan men rustig terzijde leggen om zich - zo zich de gelegenheid voordoet - daaraan te refereren.

Deze fase van leren brengt ook met zich mee het zoeken naar de praktijk. Menigeen houdt zich dan gelijktijdig bezig met kruidenthee, ademhalingsoefeningen, concentratie- en meditatieoefeningen. De combinatie lijkt wat vreemd, maar komt meer voor dan men denkt. Ook hierbij is de poging om alles tegelijk te doen vaak een schadelijk element, dat een verder doordringen in het occulte leven onmogelijk maakt. Doch indien wij één richting volgen tot zij ons niet meer bevredigt en eerst daarna de volgende richting nemen, dan groeit in ons, buiten de gevoeligheid, het idee, dat wij kunnen zien of horen.

In het begin is dit een soort fluistering, die zich binnen in het hoofd afspeelt. Het zien is een vage schim, die wegflitst op het ogenblik, dat je probeert er werkelijk naar te kijken. Dit zijn de symptomen van een occulte beleving, een benadering dus van occulte, dus ongeziene gebieden. U zult er nooit aan denken om bv. uw leven te wagen op grond van enkele niet verstande woorden, zo min als u een oordeel zult geven over een schilderstuk, wanneer u er zodanig (aan) voorbijflitst, dat u de vraag blijft, of het een van Eyck of Mondriaan is. Ook hier blijven wij weer redelijk en logisch en trachten toch deze boodschappen te begrijpen en te verstaan. Wij leren dan op de duur, niet meer lichamelijk, doch geestelijk, op deze impulsen te reageren, waardoor de volgende fase van het occulte beleven mogelijk wordt, n.l. het kennen van geesten in zichtbare en eventueel ook hoorbare vorm.

Heeft men dit gevonden, dan is de volgende stap over het algemeen het kennen en beleven van niet-geesten in de zin van overgegangene mensen. Wij maken kennis met schillen (lege omhulsels: Red.), evenzeer als met demonen, natuur- en lichtgeesten. Onze poging om, ondanks dit ervaren, redelijk te blijven, elimineert het gevaar, dat wij zozeer in de geest opgaan, dat wij stoffelijk in zeven sloten tegelijk lopen. Het gevaar blijft natuurlijk aanwezig, dat je niet uitkijkt bij ontmoetingen, als bv. (met) demonen. Dan zou je wel eens in één sloot kunnen lopen en mogelijkerwijze te lang onder water blijven. Bezetenheid kan er uit voort vloeien. Wie zich echter niet te zeer door deze impulsen laat beheersen, kan wel met grote zekerheid zeggen, dat hij inzicht krijgt in een tweede wereld. De beheersbaarheid ervan wordt eerst geopenbaard, wanneer wij aan de hand van het ervaren, de natuurkrachten en natuurwetten, zoals de mens die kent, hernieuwd beschouwen. Het blijkt, dat zij een nieuwe inhoud krijgen. Een dergelijke fase gaat ook heel vaak gepaard met zekere laboratoriumexperimenten op veelal chemisch gebied. Daarnaast het lezen van vakliteratuur, belangstelling voor alle stellingen, voor Einstein tot de United Field theorie (alles als deel van het geheel; Red.) toe.

De visie, die wij krijgen op het natuurkundige geheel, waarin de mens leeft, plus onze kennis van het geestelijk terrein, maakt het ons mogelijk bepaalde, voor de stof geldende wetten, in de geest als evenzeer geldend te ervaren. Nu kunnen wij die wetten gaan toepassen, onze handelingen baserend op die wetten, trachten resultaten te krijgen. Gelukt dit binnen de geestelijke wereld, dan blijkt ons, dat wij ons een be nvloedingsmogelijkheid hebben geschapen voor de stoffelijke wereld. De be nvloedingsmogelijkheid kan op veel wijzen worden gebruikt, maar wanneer ze goed gebruikt wordt, dus onzelfzuchtig, betekent zij een uitbreiding van bewustzijn in het geestelijke, waardoor de term "occult" niet meer geldt. Er is dan geen sprake meer van verborgen, of duister, maar van Lichtend en Alomvattend Weten, dat op de duur de persoonlijkheid zelf het "Ik" verheft boven stoffelijke noden en behoeften en het zonodig daarvan onafhankelijk maakt.

De occultist zal in deze derde fase vaak geneigd zijn om gebruik te maken van stoffelijke symbolen, terwijl hij tevens tracht chemische reacties, elektrische verschijnselen, werking van prikkel- en geurstoffen te gebruiken om zo zijn doel beter te benaderen. Symboliek is hem al evenzeer dierbaar. Hij gebruikt symbolen, die bv. de loop van Krachten aangeven. Denk aan de

oude swastika (zonnerad), die, helaas, in ietwat gewijzigde vorm zeer impopulair geworden is in de laatste tijd (hakenkruis; Red.). Daarnaast zien wij ook andere symbolen als het ankhkruis, de driehoek en de cirkel, kortom, elke symboliek, die bruikbaar is om het Eeuwige uit te beelden binnen de beperking van een stofwereld. De magiër leert op de duur, dat een dergelijk symbool op aarde gelijktijdig de vertegenwoordiging kan zijn van invloeden, die elders reëel bestaan. Hij voelt aan, leert op de duur ook voor zichzelf te herkennen, dat de symboliek niet alleen meer is het scheppen van een symbool dat elders leeft, maar wel een verbinding is met dat, wat elders leeft. Hiermede is dan voor hem de occulte beheersing volledig geboren.

Alle occultisme echter begint met een studie van het "Ik", een poging om dat "Ik" te kennen in zijn uitingen van energie, zijn dieptepunten van energie, zover het het stoffelijke betreft en zijn gelijktijdig trachten om als tegenwaarde de grotere Geestelijke Impulsen ook voor zichzelf reëel te ervaren. Het gezegde, dat in occulte kringen sterkt op de voorgrond treedt, namelijk dat beproeving en offer de noodzaken van de bereiking zijn, zal hierdoor duidelijk worden. Het offer, de negatieve toestand van de stoffelijke wereld betekent gelijktijdig vaak een zeer sterke en actuele impuls op geestelijk terrein. Het gebruik daarvan is praktisch de grote mogelijkheid, de ware inwijding, binnen de begrenzing van het occultisme.

Ik hoop, vrienden, dat ik met mijn betoog niet te lang verveeld heb. Wanneer ondanks uw klein aantal en mijn niet zeer grote bespraaktheid iemand toch nog vraagwaardige punten ontdekt heeft, of belangrijker nog misschien, punten waaromtrent hij meer wil weten, zal het mij natuurlijk een eer en genoegen zijn om u te woord te staan

Vraag: U spreekt van occulte hoogte- en dieptepunten. Heeft dit iets te maken met een planeet, die in je teken retrograde gaat?

Antwoord: Dit is tamelijk ver van elkaar af. Ik heb gesproken over een gasfornuis en u betreft de zonnekracht daarin. Maar simpel gezegd kan men het als volgt uitdrukken: In het leven van de mens zijn grondtendenzen die door sterren en vooral planeten dus worden uitgedrukt. Deze uitdrukking is er niet een van geestelijk vermogen of geestelijke kracht, maar wel van stoffelijke mogelijkheid en impuls en beperking. Het feit, dat de mens zich daaraan veelal sterk hecht, daarvoor zeer gevoelig is, brengt met zich mee een ongunstig worden van eigen positie, brengt dan ook vaak met zich mee, dat men minder moed (heeft) om het occulte te aanvaarden en dat daarbij juist de verbinding met het occulte minder sterk wordt.

Reactie: U hebt gesproken over drie fasen. Kennen, ervaren, beheersing. U hebt niet gezegd: u gaat over tot het ervaren en het beheersen. Dat lees ik wel.

Spreker: Ja, dat heb ik gedaan.

Vraag: Bij de behandeling hebt u deze niet meer afzonderlijk genoemd, maar toch hebt u het (eerder) wel gedaan, als ik mij niet vergis.

Spreker: Ik ben misschien, wat dit betreft, betrekkelijk modern en neem een zekere volwassenheid aan, zodat ik, wanneer ik zeg: trek je jas aan en ga naarbuiten, ik wel eens vergeet te zeggen "linkerhandje in linkermouw, rechterhandje in rechtermouw, de knoopjes dicht en het kraagje opgezet", dus ik geef onmiddellijk toe, dat ik een directe scheiding van deze samenhangende in elkaar vloeiende functies niet heb aangeduid, maar wel heb geïmpliceerd door de gegeven volgorde binnen mijn betoog.

Vraag: Is uw betoog, zoals u die zoëven hebt gegeven, in één leven te volbrengen?

Antwoord: Zij zijn onder alle omstandigheden binnen één leven te verwerkelijken op aarde en van het begin van de ontwikkeling tot de beheersing kan zij in gunstige omstandigheden volbracht worden in 7 tot 14 jaren. Een absolute verwerving van de beheersing zelf vraagt echter 3×9 , dus 27 jaren. Dit zijn geen symbolische, maar feitelijke en reële getallen. Hieruit blijkt, dat iemand, die in zijn leven betrekkelijk vroeg belangstelling heeft voor het occultisme, veelal althans een behoorlijke graad van beheersing kan bereiken, vóór hij/zij de aarde verlaat.

Vraag: Het ankhteken maakt contact mogelijk met wezens van andere werelden. Hoe moet ik dat vertalen (zien)?

Antwoord: Het ankhteken is de sleutel van de oneindigheid. Het ankhteken is dus het brandpunt voor eigen belangstelling en de weergave van eigen wezen. Daardoor kan dit symbool gebruikt worden voor projectie in elke geestelijke of stoffelijke wereld, waarin het eigen bewustzijn zich

bewegen kan. Er kan door meditatie en contemplatie op het ankhteken bovendien een verwijdering van het "Ik" uit de tijdsomstandigheden verkregen worden, waarbij de dood als toestand imaginair wordt en een continuïteit van leven wordt verworven, die ook op aarde desnoods kan worden uitgedrukt, ofschoon er zeer weinigen zijn, die daarop prijs stellen.

Ik had een oom, die behoorlijk oud was geworden. Toen hij 87 was, werd het tijd, dat hij "tot zijn vaderen werd vergaderd". Aangezien sommigen onder ons erfgenaam waren, hadden wij daartegen geen overwegend bezwaar. Deze oom had als occultist een voldoende kennis kunnen verwerven om eenvoudig de levensenergie, die het lichaam zelf niet produceerde, te vervangen door andere energie en daarmee zijn leven onbeperkt te kunnen continuëren. Hoewel dit voor de wereld en ook voor oom zeer prettig geweest zou zijn, ben ik echter ervan overtuigd, dat zijn erfgenamen dankbaar ware voor het feit, dat hij dit niet had ontdekt.

Ik ben zeer erkentelijk voor uw aandacht. Deze erkentelijkheid kan ik het best uitdrukken door thans afscheid van u te nemen en het woord aan een andere spreker te laten. Ik wens u een goedenavond.

ENKELE ESOTERISCHE PUNTEN

Goedenavond vrienden,

Een klein ogenblik zou ik gaarne willen wijden aan de esoterie. Wij zijn hier maar met een klein gezelschap en zouden misschien punten kunnen overwegen, die wat abstract zijn in stoffelijke zin, maar die ons toch beter leren leven.

Wanneer je leeft, dan heb je soms die vreemde honger naar iets beters, naar iets mooiers. Het lijkt je, of de hele wereld lelijk is en slechts in enkele ogenblikken, dat je boven je zelf kunt uitstijgen, krijg je het idee, dat je nog maar een paar passen hebt te doen om in een of andere bloementuin van paradijselijke heerlijkheden binnen te gaan. Die droom is eigenlijk ten dele werkelijk; natuurlijk, het gebeurt u nooit. U denkt, dat u in een sprookjeswereld binnenstapt, maar het gebeurt niet. U leeft immers aan de buitenkant.

Er bestaat een heel oude legende, die vertelt, dat toen Adam en Eva eenmaal uit het paradijs waren gevlucht, God in Zijn goedheid besloot om dat paradijs in hun harten te stellen, zodat elke mens toch het paradijs met zich zou dragen. De mensen, die dat niet wisten, keken vol nijd naar de Engel met het vlammeende zwaard en meenden, dat God wreed was. Deze mensen zochten alle dingen, behalve de Waarheid, die in hun hart lag. Het verhaal gaat nog veel en veel verder, naar dit is het punt, waar het mij om gaat. Een mens draagt het paradijs van binnen. Wanneer de wereld zo somber lijkt, komt dat heel vaak, omdat je die Lichtende Wereld in jezelf aanvoelt. Je vergelijkt, zonder te weten waarmee. Wanneer je zo nu en dan denkt, dat de wereld wel ineens zou moeten veranderen, ben je alleen maar heel dicht gekomen bij de scheiding, die ligt tussen het paradijs, dat in je zelf leeft en de gedachte- en buitenwereld, waaraan je gebonden bent.

Het is natuurlijk dwaasheid om te zeggen, dat wij dan allemaal maar in dat paradijs moeten leven. Dat heeft weinig zin. Misschien kunnen wij het ietwat anders stellen: Wanneer vinden wij dat wonderlijke gevoel, dat het wonder, dat deze volmaakte wereld nabij is, het sterkst? Op ogenblikken, wanneer wij blij zijn. Op ogenblikken dat wij leven vol van intense verwachting, op ogenblikken dat wij van binnen tevreden zijn. Wanneer die blijheid en tevredenheid nu eens niet teniet zou worden gedaan, door onze al te grote stoffelijke bemoeiingen, dan denk ik zo, dat op een gegeven ogenblik die scheidingsmuur wel vanzelf weg zou vallen.

Het is noodzakelijk om blij te zijn in deze wereld om voortdurend weer het goede, ja, de voleinding a.h.w. van je streven te verwachten. Ik weet wel, dat het heel moeilijk valt, als je net met natte voeten door de sneeuw hebt lopen baggeren, dan denk je heel vaak meer aan je koude tenen, dan aan de mogelijkheid, dat er een wonder gebeurt. Toch is dit geloof aan het wonder, deze verwachting, eigenlijk een noodzaak voor een ieder, die de innerlijke vrede wil leren kennen, zonder daarbij verward te raken in allerlei systemen. Het grote gevaar is, dat wij een systeem op gaan bouwen, dat op de duur als een soort doolhof staat tussen ons en ons werkelijke "Ik". Je kunt het best jezelf natuurlijk uitdrukken, jezelf zijn, zoals je zelf bent.

Niet zonder beperkingen, want die horen ook bij je persoonlijkheid. Jezelf te blijven, zonder te proberen je om te bouwen volgens een bepaald systeem. Je moet proberen om jezelf te worden, zoals God je geschapen heeft. Daarvoor is het nodig, dat wij altijd weer een blijheid, een ver-

wachting, in ons leven hebben, Wanneer het vandaag mis gaat, dan is er toch altijd weer iets goeds om je op te verheugen. En morgen is er een dag, die zeker beter zal zijn. Is het morgen ook verkeerd, dan misschien het volgende jaar. Maar eens zal zeker de verwerkelijking komen. Eens zal ook voor ons het paradijs open staan.

Zo leven betekent: in harmonie zijn met bepaalde meer volmaakte bewustzijnsnormen, die in je wezen verborgen liggen. Voor een stofmens betekent het, het bestaan van zekere bindingen tussen zijn uiterlijk en innerlijk. Voor de geest betekent het dat achter de vormenwereld, waarin hij nog denkt en streeft, een Wereld van Licht en van Vreugde ligt, die veelvuldiger, grootser alles omvat, alles weergeeft, dan de eigen wereld ooit zou kunnen. Dat gevoel van binnen, dit aanvoelen, gaat soms heel erg ver. Een enkel woord, waarvan u de betekenis niet eens vat, is in staat u soms de rillingen over de rug te doen laten lopen, om u plotseling ademloos stil te doen staan. Wat vreemder is: een paar van die woorden zijn soms voldoende om u Krachten te doen accepteren, waaraan u anders aan voorbij zou zijn gelopen. Een gedicht, een stuk muziek, kunnen u wel ontrukken aan uw werkelijkheid. Zij beroeren u van binnen. Zij brengen u a.h.w. volledig in vervoering en ineens is er iets, dat anders zoek blijft.

Dat is nu hetgeen, waarnaar wij eigenlijk moeten streven. Waarom kunnen wij dan alleen die verheffing hebben, wanneer wij een ogenblik gevangen zijn in de schoonheid van een muziekwerk? Wanneer wij getroffen worden door de magische kracht van een woord? De kracht kan nooit in de muziek liggen of in een woord. Het ligt in onszelf. Daarom, vrienden, wil ik een paar gezegden citeren, die u misschien wel duidelijk maken, waar het om gaat.

"De mens leeft (in) hemel en hel naar eigen verkiezing, omdat zij beide in hem bestaan."

"De mens is meester van de Schepping, indien hij slechts het meesterschap over zichzelf bereiken kan."

Deze dingen zijn meer waar dan u zou denken. Wat leeft u nu eigenlijk? Leeft u, wat de wereld u oplegt? Neen, nietwaar? Dat hebben wij al heel vaak gezegd. U beleeft datgene, wat u ziet, wat u kent, wat u ondergaat op de wereld. U kunt zelf kiezen, wat het zal zijn: een hemel of een hel. Dat het een leven vol voortdurende teleurstelling of frustratie is, of een met een voortdurende hoop, met een voortdurende verwachting en een voortdurende bevrediging?

Uiteindelijk, wanneer je het zo beziet, ben je dus meester over hemel en hel. Als je meester bent over hemel en hel, ben je ook meester over de aarde. Wanneer je tenminste weet, hoe jezelf te beheersen. Niet alleen zomaar, dat je een paar onvriendelijke woorden binnenhoudt, maar zo, dat je je wezen instelt op een taak in de wereld, dat je je wezen bindt aan een taak in de wereld en dat je het niet toestaat om daarvan af te wijken. Dan kun je inderdaad wonderen bereiken, dan ben je werkelijk de ingewijde, dan breng je een zegen voor anderen met je en voor jezelf Licht, bewustzijn en toch vreugdiger vervulling van een soms zware levenstaak.

"De mens is koning aller dingen, indien hij de verplichtingen van het koningschap aanvaardt."

Mens-zijn is een voorrecht, maar je kunt alleen mens zijn, wanneer je de verplichtingen van het mens-zijn eerst volbrengt. Het is noodzakelijk, hetzelfde voor ons in de geest.

Natuurlijk, wij zijn Lichte Geesten; maar kunnen wij Lichte Geesten zijn, vrienden, wanneer wij niet de verplichtingen, die daarin liggen allereerst aanvaarden, wanneer wij de taak, die het met zich brengt (niet) allereerst volbrengen? Dit geldt voor alle sferen en voor alle werelden. Wat je bent, bepaal je zelf. Je hebt in jezelf de kracht om al te zijn. Wij zijn een direct en levend deel van God, maar je zult eerst zelf de verplichtingen moeten aanvaarden, die daaruit voortvloeien, voor je dit jezelf tot werkelijkheid kunt maken. Ook geestelijk gaat de kost voor de baat uit. Ook geestelijk moet je eerst streven voor je het antwoord krijgt.

"Hij, die ingaat tot het Rijk der Hemelen, gaat door alle poorten der hel, doch zij beroert hem niet."

Wanneer u komen wilt tot werkelijk geluk, werkelijke zelfkennis, tot die grote wijsheid, die u één maakt met het Scheppend Vermogen, dan zult u zelfs, wanneer u die kennis hebt, wanneer u zó die weg kunt gaan, steeds weer de poorten van lijden moeten passeren. Dan zult u elke smart en elke teleurstelling moeten kennen die er bestaat. Niets is meer waard dan:

God heeft licht en duister geschapen, lijden en vreugde; wie in het Licht niet het duister kent en niet in het duister het Licht; wie niet kent de vreugde, of de smart, niet kent de vreugde in de smart en de smart in de vreugde, kent God niet.

God kennen via de weg van ons eigen wezen is de ware taak, die wij allen hebben aanvaard. Wij kunnen daar niet omheen komen. Daarom, vrienden, is dit voor mij de inhoud van elke esoterie, inhoud van elk leven, van elk streven, van elk zoeken. Wij kunnen alleen iets bereiken, wanneer wij bereid zijn alle lijden te ondergaan, alle teleurstelling, en ons toch daardoor niet laten beroeren; (dan) weten wij, dat het Licht in ons het ons mogelijk maakt te stijgen tot de Allerhoogste. Daarmee wil ik dan afscheid van u nemen. Ik geef u het medium vrij. Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.
Ik verzoek u om de eerste vraag.

Vraag: De Tibetaanse Monnik zou een gewone Engelsman zijn, die het boek "Het derde oog" heeft geschreven, waarin hij het leven beschrijft van een monnik-dokter. Is dit zijn eigen leven?

Antwoord: De mogelijkheid om een leven te beschrijven, dat je er haast volledig in zou geloven? Ik denk hierbij aan Mark Twain met zijn Huckleberry Finn en Tom Sawyer. Daar wordt ook een leven beschreven, dat hij heus niet volledig heeft meegemaakt, toch klinkt het uitermate geloofwaardig, alsof hijzelf erbij was geweest. Hoe is het bedoelde werk tot stand gekomen? Het is tot stand gekomen in een reeks van inspiratieve zittingen. Een zeer groot gedeelte van de verkregen gegevens zijn niet direct gegevens, die zo maar direct uit de lucht werden gehaald, maar waar wel degelijk invloed van buitenaf, dus ook van Tibet, mede daarin verwerkt werden. Het is wel degelijk hier en daar overdreven en zijn veel van de gestelde verklaringen niet volledig juist.

Vraag: Wat weet u van de formule van Prof. Heisenberg, waardoor het wezen van de stof is samengevat in 27 symbolen?

Antwoord: Deze formule zelfs maar te citeren zou tot grote moeilijkheden leiden. Daarvoor heb ik een heel groot bord nodig, plus mensen, die voldoende in wiskunde geschoold zijn. Het komt hierop neer, dat alle waarden, samengevoegd in een bepaalde balans(?), kunnen worden herleid tot één werkelijke waarde en één kracht, waarvan al het andere een afleiding is onder speciale condities. De splitsing dus van het "al" in verschillende waarden als materie enz. plus verdere krachten is mogelijk, dank zij het feit, dat energie zich in vele vormen kan vertonen. Dat is simpel gezegd de grondslag. Verder verwijs ik naar het verslag van 3 jaar geleden, toen wij ook op de vrijdagavonden enkele lezingen hebben gehouden, speciaal over dimensie en over materie en energie, waarbij wij zijn gekomen tot dezelfde conclusie, die thans meetkundig bewezen is. Dit bewijs is nog niet volkomen en dat het zeer zeker nog een tijd zal duren, voordat dit werkelijk wordt geaccepteerd en aanvaard.

Vraag: Kan een systeem in het roulettespel betekenis hebben? Waarop berust dit?

Antwoord: De betekenis van het systeem in het roulettespel is meestal, dat men denkt, dat men beter is dan het toeval. Het is dus een bewijs van onkunde t.o.v. de werkelijke toevalsberekening. De berekening van mogelijkheden geeft aan, dat er geen werkelijk systeem voor volledig eerlijk gespeelde roulette denkbaar is, tenzij wij aannemen, dat andere Krachten dan de krachten bij het spel normaal ingrijpen. Denkt u bv. aan telekinetische beïnvloeding, dan wel onjuist stelling van de roulette. Er is geen systeem te bedenken. Zou men een dergelijk systeem toch gebruiken, dan wijst dit systeem er op, dat men meent handiger te zijn dan degene, die met zeer grote kapitalen en zeer zeker grote technische voorlichting speelbanken weten te exploiteren, tot steeds grotere zegen en gewin van de bankhouders en uiteindelijk, ondanks de soms opvallende grote winsten, tot nadeel van degenen, die spelen. Om met roulette zo te spelen, dat men te allen tijde (wint,) is een onbeperkte hoeveelheid financiën noodzakelijk. Slechts indien men voortdurend kan

blijven verdubbelen en dus steeds zeer sterke oplopende reeksen krijgt, is het mogelijk, dat een inzet de schade van de vorige inzet dekt. Zonder dit is het niet mogelijk. Dit houdt in, dat geen enkel ander systeem dan genoemde in staat is om de bank te doen springen en dat daardoor dus elk systeem op zichzelf geen betekenis heeft, tenzij een psychologische, een zelfbedrog, waardoor de mens meent zonder verdienste iets te kunnen bereiken, zonder moeite a.h.w. rijk te kunnen worden.

Opmerking: Een nummer kan meerdere malen achtereenvolgend uitkomen. M.i. zijn hier toch oorzaken, die deze reeksen tot stand brengen. Wat denkt u hiervan?

Spreker: Ik meen, dat dit niet noodzakelijk is. Ik stel natuurlijk dat een beheerst verlangen - in tegenstelling met ongebreidelde verlangens, die de meesten hebben om te winnen - inderdaad in staat zou zijn een invloed op het balletje en schijf uit te oefenen, waarbij het dan nog de vraag is, of het vermogen tot beïnvloeding zodanig selectief is, dat men ook de snel draaiende schijf dus kan beïnvloeden en de loop van het balletje erop volledig kan overzien.

Het lopen van z.g. geluksreeksen is inderdaad veel voorkomend. Dit is o.a. afhankelijk van de wijze, waarop de croupier zijn rad in roulatie brengt en daarop het balletje in circulatie brengt. In de praktijk kan worden gezegd, dat, wanneer kan worden gestart van het nummer, dat het laatst is gevallen, de mogelijkheid zeer groot is, dat vijf aangrenzende nummers uitkomen. Dus wanneer u dan speelt op de 5 meelopende nummers, hebt u reeds kansmogelijkheid. Zou u spelen op de 10 aansluitende nummers, dan hebt u 1/3 kans. Dit wil zeggen, dat de weg van kansbereiking ook hier blijft bestaan. Er is dus wel mogelijk een zekere gok te maken, maar deze gok is nooit gebaseerd op een zekerheid, daar elke kleine afwijking van inzet of van draaiing een totale variant tot stand brengt. Het menselijke element voegt dus nog weer een onregelmatigheid meer toe aan de kansberekening en maakt het daardoor nog minder mogelijk een uitkomst te voorspellen. Wanneer dit dan toch gebeurt, moeten wij dit dus zien als toeval, waarbij degenen, die een gelukkige dag hebben en meestal systeemloos spelen, dus een tijd veine (een gunstige lijn; Red.) kunnen hebben, wanneer zij dan verstandig genoeg zijn om, wanneer deze veine eenmaal ophoudt, ook op te houden met spelen, kunnen zij met winst naar huis gaan, tot de volgende keer, waar zij dan ongetwijfeld weer zullen verliezen. Naarmate grotere kapitalen worden uitgezet en dus onverschilliger wordt ingezet is de mogelijkheid groter dat men in de toevalsreeksen blijft vallen.

Opmerking: Vóór de oorlog heb ik meegemaakt, dat in Zoppot (eertijds mondaine badplaats in Polen; Red.) mensen leefden van de winst, die zij maakten met roulette, waarbij zij ook speelden met een systeem.

Spreker: Dit systeem werd gebaseerd op de z.g. enkele kansen, dan wel ten hoogste op de drie lange reeksen, dus op de drie kolommen. In dergelijke gevallen is het n.l. mogelijk, wanneer men met de helft van de inzet als gemiddelde winst genoeg neemt en zich daarbij beperkt tot een zekere reeks inzetten tot een gemiddeld gewin te komen. Op "rouge et noir" is het bij verstandig spelen inderdaad wel mogelijk, om tot een redelijk kansje te komen, waar uiteindelijk de kans één op twee is en dus mag worden gezegd, dat de mogelijkheid tot herstel, tot recupereren van eventuele verliezen, betrekkelijk groot is. Het nadeel is echter, dat de inzetten betrekkelijk hoog moeten zijn, wil er een redelijke winst uitkomen, zodat van een werkelijke grote verdienste, waarom de meesten spelen, geen sprake kan zijn. Het spelen van dergelijke beroepsspelers is dan over het algemeen ook niet alleen gebaseerd op dergelijke systemen, maar - om de goeden niet te na gesproken - veelal op het z.g. schuiven, dus trachten de inzet op het laatste ogenblik in te brengen, ofwel te doen wisselen van plaats, wanneer zij gelegd is in de buurt van een redelijke kans. Wij kennen bv. mensen, die van zwart of rood op een korte kolom te schuiven, wanneer daar toevallig daarin een nummer is gevallen e.d., terwijl zij bovendien nog wel eens zeer handig zijn met incasseren van inzetten, die anderen hebben gedaan.

Dat zijn degenen, die er het meeste aan verdienen, maar die zou ik toch zeker niet willen beschouwen als systeemspelers, die van hun systeem leven. Dergelijke handigheden in het bedrog van de bank zijn algemeen, worden over het algemeen door dergelijke spelers niet op de voorgrond gebracht, maar betekent toch wel heel vaak een groot deel van hun inkomen. Dit kunt u nagaan, wanneer u eens een keertje informaties inwint bij de verschillende speelgelegenheden en banken bv. in België en Frankrijk teminste, Monte Carlo dan en andere plaatsen, waar dit spel is toegelaten. U zult dan horen, dat degene die daarvan werkelijk leven, juist van deze praktijken meestal gebruik maken.

De systemen na te spelen lijkt mij heel aardig, zolang dit men doet om een zeer geringe winst te behalen en dan heeft men de kans, niet de zekerheid, dat men daar gedurende enige tijd met winst uitkomt; het is niet zeker, dat dit gedurende jaren gecontinueerd kan worden. Naarmate de roulettes minder onderling verwisseld worden en langer in gebruik zijn, zijn de mogelijkheden dat dergelijke systemen redelijk ontwikkeld worden groter, groter, daar juist bij het één, twee kans ziet (twee kansen heeft?), de kleinste verschillen vaak bepalend kunnen zijn voor de resultaten. Al hebt u ook een systeem, ik zou u niet aanraden om daarvan te leven, het is een betrekkelijk onzeker levensonderhoud, tenzij u daarnaast wilt grijpen naar kleine bedriegerijen.

Vraag: Op een vrijdagavond is er gesproken over het geregeld terugkomen van bepaalde omstandigheden, die te wijten zijn aan de persoonlijke toestand van de persoon in kwestie.

Antwoord: U brengt hier op het ogenblik de directe beïnvloeding van de persoon zelf ter sprake en neemt hierbij aan, dat deze beïnvloeding geregeld en beheerst plaats zal vinden. Ik wil er tegenover stellen, dat iemand, die werkelijk deze eigenschap redelijk bezit, in staat is om de bank te laten springen elke keer, dat hij dit wil. Het is alleen de vraag, wanneer hij deze kracht ontwikkeld heeft, of hij dan dit nog wil natuurlijk.

Vraag: Er komen toch in een mensenleven bepaalde dagen voor, dat het hem meeloopt, of het tegestelde?

Antwoord: Met een positief en negatief ingestelde mens. Voorbeeld, het bekende "beginners-luck", dat praktisch iedereen heeft, die zich voor het eerst bezig houdt, niet slechts met roulette, doch met chemin de fer, baccarat, etc. Een onbevooroordeeld handelen en een vrijelijk reageren op hetgeen je van binnen aanvoelt zonder daarbij rekening te houden met de regels van het spel - of slechts beperkt - vergroot de mogelijkheden om winst te maken, maar naarmate men het spel beter kent is dit minder mogelijk.

Vraag: Hoe komt het, dat de seksualiteit hier zo slecht in aanzien is? Is dat nog iets anders dan het verlangen om de medemens in zijn levensruimte te beperken? Terwijl men zich dan speciaal op het kind richt, omdat dit weerloos is?

Antwoord: Ik zou zeggen, dat het niet erkennen althans het niet openlijk aanvaarden van de seksualiteit, grotendeels voortkomt uit modebegrippen. D.w.z., dat men in de maatschappij zich niet zeker voelt vanwege het eigenaardige kans-effect, wat dit seksuele met zich mee brengt. Wanneer wij afgaan op de lust, - dat doen helaas al te veel mensen - is er geen sprake van de mogelijkheid tot vastere gezinsvorming. Het gezin is een noodzaak, niet alleen voor de mens, maar ook binnen de maatschappij. De maatschappij begint dus de seksualiteit onmiddellijk te onderdrukken, omdat zij hierin een gevaar ziet voor haar eigen bestaan.

Laten wij de zaak eerlijk stellen: wanneer u een tijdlang met de ene man (vrouw) samenleeft om daarna naar de volgende te gaan, betekent dit, dat u geen mogelijkheden hebt om een vast huishouden op te bouwen. U zult dus voortdurend kosten moeten maken, dan wel de ander zal voor u grote kosten moeten maken. Het resultaat is, dat het gemiddelde leven kostbaarder (duurder ?) en bovendien minder betrouwbaar is. Deze onbetrouwbaarheid plus grotere kostbaarheid is een van de remmende factoren bij de erkenning van seksualiteit, die overigens - als u mij het toestaat dit op te merken - in de moderne wereld onder duizend andere namen dan toch wel weer binnentreedt.

De onderdrukking ervan bij het kind is zeer normaal en de agressiviteit tegenover het kind evenzeer. Het kind moet zich aanpassen in de maatschappij, dat van een kind in de eerste plaats niet verwacht dat het een goed mens wordt, maar dat het een goed burger van de maatschappij wordt. Als zodanig moet het van jongsaf aan zijn geschoold in de begrippen, die de maatschappij tot stabiele eenheid maken. In de tweede plaats: elk kind, dat niet geboren is volgens de regels, die de maatschappij heeft aanvaard, is het resultaat van een vergrijp tegen deze maatschappij en als zodanig een bedreiging van haar zekerheid. Zij zal dus haar eigen begeren, onderdrukt en verdrongen, veelal omzetten in haat en daardoor het de buitenechtelijk geboren kinderen zeer moeilijk maken; ook dit laatste neemt gelukkig enigszins af.

Vraag: Geeft het objectief beschouwen een zuiver inzicht in de drijfveer tot handelen in het verleden? Wordt een mogelijk zelfverwijt of schuldbesef uit de weg geruimd, of ook wel versterkt?

Antwoord: Er wordt geen zuiver inzicht verkregen op de beweegredenen van het verleden, omdat wij ons daarmee niet bezig houden. Het is n.l. tijdsverspilling te trachten het volledig te rationaliseren, terwijl wij daardoor niet in staat zijn, of niet voldoende in staat zijn in het heden het totaal van ons bewustzijn en onze ervaringen in het spel te brengen en dus in het heden zo juist mogelijk te handelen en zo juist mogelijk de problemen, die het verleden ons stelt, op te lossen. Dit brengt dus met zich mee, dat een terugschouwen in het verleden in de praktijk zoveel mogelijk wordt vermeden. Het verleden is voorbij, wij kunnen er niets meer aan doen, wij staan in het heden en met de ervaringen, die wij in het verleden hebben opgedaan, zullen wij proberen zo goed mogelijk te handelen. De rationalisatie van het verleden, of een herzien van het verleden in de zin van het huidig bewustzijn heeft geen zin, omdat wij met ons huidig bewustzijn niet meer in staat zijn de toestand in het verleden volledig te overzien en te begrijpen.

In het tweede geval: "wordt hierdoor schuldbewustzijn uit de weg geruimd of versterkt?", zou ik willen zeggen, dat een schuldbewustzijn over het algemeen wegvalt hierbij. Berouw en schuldbewustzijn hebben geen zin. Een gevoel van verantwoordelijkheid neemt de plaats in van schuldbewustzijn. Het berouw valt weg, hierdoor komt echter in de plaats het trachten zo positief mogelijk te streven in het heden. Berouw betekent, helaas, voor de meeste mensen een zozeer treuren over hetgeen men misdaan heeft in het verleden, dat men vergeet het goed te maken in het heden. Schuldbewustzijn betekent voor de meesten zozeer gedrukt worden door hun eigen misslagen, dat men niet in staat is in het heden misslagen te voorkomen. Ik meen, dat het vermijden van beide factoren van groot belang is voor het vrijelijk zich bewust worden, naarmate men minder geremd wordt door een dergelijk berouw en schuldbesef. Daartegenover komt dan een steeds groter besef van eigen verantwoording en een juister begrip en van datgene, wat dus in het heden noodzakelijk volgens het bewustzijn moet worden verricht en volbracht, en zal men komen tot een grotere volmaaktheid, een zuiverder uiting van hetgeen men innerlijk is en als zodanig zijn plaats in de Schepping dus beter en zuiverder in kunnen nemen.

Opmerking: Berouw en schuldbewustzijn, dat zijn middelen van de mens om zijn evenwicht te kunnen vinden. Genotsmiddelen.

Spreker: Ja, maar men moet er heel erg voorzichtig mee zijn. U zegt "genotsmiddelen": tot op zekere hoogte waar. Er zijn mensen, die zich zozeer verheffen op hun eigen berouw en schuldbewustzijn, dat zij daardoor ontheven menen te zijn van hun verplichtingen in het heden. Dat is wel een evenwicht zoeken, maar een evenwicht zoeken in het negatieve. Als zodanig volkomen verwerpelijk. Daarom zou ik niet graag deze formulering als positief beschouwen. Als een aanduiding van de absurditeiten, die in het menselijk leven en denken soms voorkomen, kan ik accepteren.

Vraag: Mag men dan niet in het heden zich realiseren, wat de oorzaak van fouten in het verleden is geweest? Dat is toch bewustwording?

Antwoord: De realisatie van de gevolgen brengt met zich mee de realisatie (de bewustwording) van de werkelijke fout, die gemaakt werd. In het gevolg (ervan) ziet men het verkeerde van de daad. Men hoeft de daad niet te beschouwen. In het gevolg wordt het verkeerde van de daad en zijn verkeerde noodzakelijkheid volledig getoond. Als zodanig is de bewustwording niet het resultaat van het berouw, maar van het bewust en (zo) objectief mogelijk beleven van het heden, waarbij men eigen aansprakelijkheid voor dit heden geheel aanvaardt.

Vraag: Is schuldbewustzijn niet erg benauwend voor het leven in de andere sfeer? Sluit men zich dan niet af?

Antwoord: Schuldbewustzijn en berouw zijn over het algemeen de veroorzakers van de voorstelling van duisternis en hel, tevens vaak de beperking van het Licht, omdat men het Licht niet helemaal wil aanvaarden, daar men weliswaar schuldbewustzijn in zich draagt, maar toch liever niet aan anderen toont. Het eigenaardige is, dat waar berouw en schuldbewustzijn werkelijk in een mens leven, er bij de overgang slechts twee wegen schijnen open te staan. De eerste is een onderdrukking van dit berouw en schuldbewustzijn, opdat (zij)n het niet zullen erkennen. Hierbij komen wij dan in het duister. Ofwel een exhibitionistisch zichzelf aanklagen, wat dan aanleiding geeft tot onderwereld- en helvoorstellingen, die al evenmin aanvaardbaar of aange- naam zijn. Het beste is dus, dat deze waarden niet worden gebruikt, maar dat er tegenover wordt gesteld een positief streven, zodat de fouten van het verleden niet worden herhaald, zonder dat men zich af gaat vragen, of men het in het verleden ook anders had kunnen doen. Dit heeft geen reden.

Opmerking: Dus vergeten?

Antwoord: Behalve de ervaring, die u eruit hebt getrokken, ja. Maar die ervaring houdt een zeker weten in, dus ook omtrent de gebeurtenis en zijn gevolgen. Maar zij wordt niet op de voorgrond gebracht, zij blijft a.h.w. onderbewust bewaard als een geval ter referentie, wanneer nieuwe omstandigheden een overdenken van deze dingen mogelijk of noodzakelijk maken.

Opmerking: Maar als de regel ontstaat er steeds weer een schuldbewustzijn als een minderwaardigheidsbesef, dus zeker niet meerderwaardig.

Antwoord: Ik kan het niet helemaal met u eens zijn. Het is mij bekend, dat er mensen zijn, die zich op hun berouw en schuldbewustzijn verheffen en menen, dat zij juist daardoor beter zijn dan anderen. Het is dus niet altijd een minderwaardigheidsbesef. Maar wanneer dit eruit voortvloeit is dit natuurlijk al net zo erg, als wanneer men meent door middel van dit berouw een meerwaardigheid gevonden te hebben. Voorbeelden hiervan kunt u vinden bij verschillende sekten, waarbij de openbare schuldbelijdenis in feite een zelfverheffing is, namelijk "ik heb het nu wel gedaan, maar ik ben zo goed, dat ik er voor uit durf te komen. Ik ben dus meer dan jij, want jij hebt ook gezondigd, maar jij geeft het niet toe."

Vraag: Maar aan de andere kant is het toch een methode om het kwijt te raken, het te erkennen, uit te spreken?

Antwoord: Dat geef ik direct toe. Wanneer het erkennen dus is het belijden van een schuld, openbaar maken om er niet meer door belast te zijn, waar zij het denken volledig in beslag neemt, dan hebben wij te maken met een zuiver psychologische ontlasting, die aanvaardbaar is. Op grond hiervan is dus een schuldbekennen, of zelfs een biechtgeheim en biechtstoel, aanvaardbaar. Maar zij is niet aanvaardbaar op het ogenblik, dat men meent hierdoor van alle verplichtingen en consequenties ontslagen te zijn. Het is ook niet aanvaardbaar op het ogenblik, dat men op een schuldbekennen zich verheft en meent hierdoor beter geworden te zijn. De schuldbelijdenis in een biechtstoel of gemeenschap kan zeer nuttig zijn, kan bovendien preventieve werking hebben, mits men zich niet voorstelt, dat men van alle gevolgen af is. Het doet mij ook wel eens vreemd aan, dat iemand, die een moord begaan heeft, meent, dat hij met vijf rozenhoedjes en een akte van berouw eraf kan komen, dat hij dan helemaal weer onschuldig en rein is. Toch is een dergelijke voorstelling iets, dit in velen leeft en daar vind ik dus schuldbekennen uit de boze. Dan heb ik liever, dat zij het zelf uitvechten.

Vraag: Is het voor de bewustwording noodzakelijk om inzicht te krijgen in alle eindige waarden van het "Ik". Is enig begrip van de Oneindige Waarden onvoldoende om de voor ons bestemde plaats tenslotte te realiseren?

Antwoord: Een begrip van Oneindige Waarden is voor een eindig wezen, of een wezen, dat zichzelf als eindig voorstelt, niet mogelijk. Vandaar, dat het kennen van de eindige waarden van het "Ik" noodzakelijk is om te komen tot het begrip van de Oneindigheid van het Wezen en eerst na deze realisatie is een werkelijk begrijpen van Oneindige Waarden mogelijk. Dit is echter de noodzaak, willen wij komen tot de aanvaarding van het Goddelijke en het vinden van de plaats binnen het Goddelijke, die ons bestemd is.

Vraag: Wanneer de geest, bevrijd van het stoffelijke voertuig een bijna perfecte vorm heeft verworven, is zij in staat zich stoffelijke voertuigen te kiezen, die deze perfectie verder verwerklijken. Worden hiermede hernieuwde incarnaties bedoeld, of zijn er andere stoffelijke mogelijkheden?

Antwoord: Er kan hiermede een stoffelijke incarnatie worden bedoeld, dan wel elke andere beleving binnen de stof, waarbij wij bv. kunnen denken aan het leven als ras- of groepsgeest, evenals planeetgeest, of zelfs de kern en bewustzijn van een ster. Al deze mogelijkheden zijn in een stoffelijke belichaming ingesloten, zodat het niet slechts een menselijke incarnatie hoeft te zijn, of reïncarnatie, die deze voleinding mogelijk maakt.

Vraag: Twee mensen met gelijke karaktereigenschappen kunnen, ondanks wederzijdse toegenegenheid, zo vaak in hevige onenigheid leven. Is hier een redelijke verklaring voor?

Antwoord: Beiden erkennen in de ander zichzelf. Projecteren elk verwijtje dat zij tegen zichzelf hebben op de ander en beginnen zo voor zichzelf al hetgeen, wat zij begeerlijk achten, in zichzelf

te leggen; zij zijn dus de goede partij. De tegenpartij, de partner, wordt het kwade "Ik". De reactie tegen dit kwade "Ik", in feite tegen het "Ik" gericht, brengt dan over het algemeen strubbelingen, koelheden, ruzies e.d. dingen. Indien men dit echter begrijpt, dan zullen juist gelijke karakters heel goed met elkaar kunnen opschieten. Indien zij niet gelijktijdig eigen fouten speciaal in de ander erkennen, maar deze zien als deel van hun eigen leven, zullen zij zo tot een groter begrip voor elkaar kunnen komen en dus tot grotere eenheid. Het is dus een onbegrip voor deze projectie van het slechte "IK" in de partner, wat de afstotende werking veroorzaakt.

Opmerking: Het is alleen bezwaarlijk, dat men zich er niet bewust van is, dat men dat doet.

Spreker: Ach neen, maar zou men dat hebben, dan zou men dat waarschijnlijk niet doen. Als zodanig kan dus worden gezegd, dat het een kwestie van onbewustzijn is en wij weten nu eenmaal, dat de meeste mensen de neiging hebben de eigen schuld in anderen te projecteren, terwijl zij de verdienste van anderen maar al te graag rekenen tot eigen verdienste. Het is dus deze neiging, een schijnbaar voor de mens natuurlijke neiging overigens, die oorzakelijk is. Wanneer de kennis van het "Ik" echter verder gaat dan dit, dan zal de neiging vanzelf breken, waar men een waarde in zich en de wereld verwerft.

Vraag: Een kind zag een hagedis een vlieg opeten en zei: "Ik vind ze beide zo mooi en God heeft ze toch allebei geschapen. Waarom staat Hij, die rechtvaardig genoemd wordt, toe, dat het ene volmaakt georganiseerde wezen het andere vernietigt?" Wat is uw visie hierop?

Antwoord: Wie stelt vast, of de vlieg, en wanneer de vlieg haar leven geleefd heeft? De volmaaktheid van beide is een uiting van de volmaaktheid van de Schepper, dat kan ongetwijfeld niet anders. Geloof je dan, dat een God, Die de dingen zo volmaakt kan scheppen, ze niet voor elkaar heeft geschapen, opdat de een de ander aan zal vullen? Want zoals de vlieg leeft van andere dingen, zo leeft de hagedis van vliegen. Zo gaat het verder. Zoals de mensen ook houden van een biefstukje, wat een heel lief koetje is geweest. Zo leeft het een uit het andere en zal altijd het één uit het andere blijven leven, omdat de kern van die dingen nu eenmaal niet in die lichaampjes ligt. Wanneer die vlieg is opgegeten, dan leeft die vlieg met haar gedachten toch nog wel voort. Alleen, zij krijgt een ander lichaam en misschien wordt het wel een mooie vlinder.

Dat zou zij zonder die hagedis nooit geworden zijn. De onderlinge strijd en vernietiging is niet een uiting van de onvolmaaktheid van God, maar eerder een uiting van Zijn volmaaktheid, waarbij je de eenwording van alle dingen bevordert door een schijnbare strijd, waarin zij dus met elkaar steeds sterker worden verenigd en niet gebonden blijven aan een vorm, doch in vele vormen elkaar kunnen leren kennen. Als een mens alleen maar biefstuk heeft om te eten, dan verhongert hij niet, dan eet hij. De biefstuk zal ongetwijfeld heel weinig weet hebben van het weemoedige loeien, die een koe laat op een geestelijke wei, waar zij zich veel vrijer en vrolijker voelt, terwijl zij lang niet zoveel door de mensen en vliegen wordt geplaagd, als vroeger het geval was.

Zodra wij het principe van de Eeuwige Geest in de vorm aanvaarden, is de vernietiging van de vorm niet zo belangrijk meer. Het feit echter, dat wijzelf niet méér van die vorm zullen vernietigen dan voor ons eigen bestaan noodzakelijk is, is een realisatie van onze verbondenheid met die vormen en wat er in leeft. Naarmate die realisatie sterker wordt, dus het bewustzijn van het zijn als zodanig groter wordt, zal minder vernietigd worden. Daaruit zal ook weer kunnen worden afgeleid, dat dus een veelvuldige vernietiging schijnbaar noodzakelijk is om tot een bewustzijn te komen, dat die vernietiging overbodig maakt.

Vraag: En een vegetariër dan?

Antwoord: Een vegetariër, die geen dierlijk voedsel eet en kans ziet een voldoende dieet te volgen, wat in een Nederlands klimaat nog ongeveer mogelijk is, in het noordelijker moeilijker en in het zuiden gemakkelijker wordt, leeft in de eerste plaats volgens zijn overtuiging. Dat is al een heel goed ding. Hij zal over het algemeen een betere voeding tot zich nemen dan een vleeseter en hij zal zijn gezondheid erbij kunnen houden. Niet iedereen is in staat een plantaardig diët te volgen, daar hier de stofwisselingsprocessen een heel groot woord hebben mee te spreken en lang niet iedereen in staat is uit zuiver plantaardig voedsel te leven. Wij kunnen dus zeggen, dat wij de vegetariër respecteren, wij kunnen zeggen, dat zijn stellingen voor hem ongetwijfeld de juiste zijn, dat hij daaruit echter niet het recht voor zichzelf mag opeisen om voor anderen een dergelijke zelfbeperking dwingend te stellen.

Opmerking: U bent van mening, dat niet iedereen vegetariër kan zijn?

Spreker: Hoeft te zijn en zelfs kan zijn. Ik heb n.l. uitdrukkelijk gesteld, dat er wezens zijn, die in de noodzaak verkeren dierlijk voedsel tot zich te (moeten) nemen omdat hun darmstelsel niet in staat is uit plantaardig (voedsel) en vetten de noodzakelijke voedingsstoffen op te nemen en om te zetten.

Ofschoon deskundigen het er niet over eens zijn, zullen zij u toch omtrent de bestaande moeilijkheden in kunnen lichten. De mens is nog niet in staat synthetisch voedsel te vervaardigen, dat alle moeilijkheden hieromtrent oplost. Dus nogmaals, het gestelde mag a-normaal lijken; reeds in dit klimaat bestaat dit probleem, naarmate men noordelijker komt neemt het toe. Bepaalde Eskimostammen zouden zonder dierlijk voedsel sterven.

Vraag: Zijn geesten, die door een aards medium spreken, in hun wereld ook medium?

Antwoord: Ja, dat zou men kunnen zeggen. Onder medium moet men dan verstaan en de mogelijkheid in zich dragen om in contact te komen met andere werelden. Bij ons is dit mediumschap echter niet slechts van natuurlijke begaafdheid afhankelijk. Dit kan wel mede van invloed zijn, doch door studie en oefening kan elke geest het hanteren van een stoffelijk medium, door u genoemd "geestelijk mediumschap", geheel meester worden.

Vraag: Treedt een medium met een andere wereld in contact?

Antwoord: Een medium moet in staat zijn een andere wereld te bereiken en maakt eerst zo manifestaties uit andere werelden mogelijk.

Vraag: Kan mediumschap geen passieve werking zijn? Zodat de geest zelf van de gelegenheid gebruik maakt, of deze schept?

Antwoord: In dit geval klopt dat niet. Weliswaar maken wij van het medium gebruik maar wanneer - zoals vanavond - het medium uittreedt om in onze wereld ervaring op te doen, is het contact teminste wederzijds.

Vraag: Wanneer iemand zover komt, dat hij zich bewust is van andere gebieden, kunt u hem daarom toch nog geen medium noemen?

Antwoord: Wij noemen dit meestal wel mediumschap. Ook helderziendheid en helderhorendheid worden immers als een vorm hiervan beschouwd? Juist het feit, dat zo veel verschillende begrippen in het woord "mediumschap" verenigd zijn, maakt het mogelijk een zeker mediumschap aan onze zijde als noodzaak voor manifestaties in de stof te aanvaarden. Iemand, die door uitbreiding van de persoonlijkheid in staat is met andere werelden contact op te nemen, kunnen wij dus noemen een mens met beheerst mediumschap, onverschillig, of van de gave gebruik wordt gemaakt om anderen de gelegenheid tot spreken op eigen wereld te geven dan wel om zelf in andere werelden contact op te nemen.

Vraag: Kan ieder mens dit bereiken?

Antwoord: Op de duur wel. Dit is echter afhankelijk van eigen instelling, leefwijze en bewustzijn. Men kan dus niet stellen, dat dit op dit ogen blik voor een ieder in gelijke mate bereikbaar is. Wel blijft de zekerheid dat het eens afhankelijk van ontwikkeling van de persoonlijke waarden voor een ieder bereikbaar zal zijn. Bij mediumschap geldt over het algemeen, dat wij de geest van het medium moeten ontwikkelen, om zo onze eigen mogelijkheid tot uiting door het medium te verbeteren. Wij zijn afhankelijk van de eigen gesteldheid van het medium, daar hierdoor wordt bepaald, wat wij kunnen brengen en hoe wij het kunnen brengen.

Vraag: Wie was de rattenvanger van Hamelen?

Antwoord: De rattenvanger van Hamelen is een legendarische figuur. Hij heeft wel bestaan, maar niet, zoals hij in het verhaal wordt voorgesteld. In de middeleeuwen was nogal wat emigratie naar het oosten toe, o.m. naar de Oekraïne. Verschillende vorsten voerden in deze tijd een werving voor hun legers, waarbij de wervers vaak jonge mannen en vrouwen ten behoeve daarvan meelokten.

Wanneer dit werven in een stad of gebied verboden was, waren de wervers vaak mensen, die tevens optraden als verdelgers van ongedierte, handelaren in goedkope snuisterijen, etc. Ik vermoed, dat dit beeld mede verweven is in de legende. De rattenvanger van Hameln blijft echter een figuur die wij m.i. in de eerste plaats als een symbool moeten zien. Zijn optreden en figuur doen ons weliswaar denken aan de wijze, waarop wervers bij arme landedelen en kleine steden

plachten op te treden. Zij traden daar op, wanneer zo een iemand in nood zat, - soms hadden zij deze eerst zelf veroorzaakt. Zij boden dan aan de schulden te delgen tegen levering van een aantal soldaten. Dit overtuigt mij, dat wij hier te maken hebben met een symboliseren van deze werwers, waarbij andere omstandigheden mede in het verhaal werden ingevoegd. Dit doet niets af of toe aan de juiste tendens van het sprookje: wanneer je iemand iets belooft, moet je de belofte houden, anders betaal je dubbel zo zwaar, zij het dan ook op een andere manier.

Vraag: Werd vanavond bij de lezingen de eerste a.h.w. afgelezen, de tweede aan de hand van punten uitgesproken?

Antwoord: Wij stellen nooit punten op en zetten nooit iets op papier, elke rede wordt impromptu (geïmproviséerd; Red.) opgebouwd in overeenstemming met ons gehoor. De eerste lezing werd gegeven door iemand, die er een zeer eigen methode van betogen op na houdt, waarbij hij zich instelt zowel op eigen persoonlijkheid als zijn gehoor. Ook de tweede spreker besprak waarheden, die hij zelf praktisch kende en trachtte deze volgens het bevattingsvermogen van het gehoor te ontwikkelen. In alle gevallen is er sprake van een innerlijk weten van spreker, of zijn vrienden. Daarbij past men zich zoveel mogelijk aan het gehoor aan, doch zonder hierbij de waarheid geweld aan te doen.

Vraag: Hoe komt het, dat de tweede kunstmaan zoekgeraakt is?

Antwoord: In de Ver. Staten zijn drie groepen, die allen raketten willen bouwen. Zij zitten elkaar dwars en komen zo niet tot de intergratie, die nodig is om een perfecte prestatie te leveren. Bij volledige intergratie kan een prestatie worden geleverd groter dan die noodzakelijk was om de tweede spoetnik omhoog te brengen. De gebruikte brandstoffen waren in onderhavig geval niet voldoende zuiver. De vierde rakettrap is hierdoor niet op tijd tot ontsteking gekomen, welliswaar vond ontsteking plaats, doch ontijdig en eenzijdig.

Door onregelmatige verbranding trad beschadiging van het voortstuwingsmechanisme op. De raket begon zich na korte tijd door de atmosfeer te bewegen. De ontstane temperaturen deden de functies stilvallen, doch waren niet voldoende om het ding neer te doen storten. Na enkele dagen zal het neerstorten, vermoedelijk in het noordelijk deel van de Stille Oceaan, niet in de Atlantische Oceaan, zoals men aanneemt.

Vraag: De mens bepaalt zijn eigen lot. Stel, dat een kind door vroegtijdig sterven van de ouders in vreemde omgeving wordt opgevoed. Heeft het vóór de incarnatie dit geweten?

Antwoord: Het heeft het kunnen weten. Of het het inderdaad wist is afhankelijk van het bewustzijn, dat het op het ogenblik van de incarnatie bezat. Het feit, dat deze keuze werd gedaan, impliceert dat deze bewustwording moet worden doorgemaakt. De wijze, waarop het kind op de gebeurtenissen reageert is beslissend voor de invloed, die zij in het verdere leven zullen hebben. Dit is in vorige lezingen uitvoerig uiteengezet.

Vraag: Matuschka, die man, die treinen deed ontsporen, vertelde, dat hij door een boze geest - Leo - werd gedreven. M. voelde hem aankomen. Wat is hiervan waar?

Antwoord: Weinig. Maanzieken en epileptici zullen hun aanvallen vaak aanvoelen komen. Dit aanvoelen van hun abnormale toestand wekt een vrees, die de aanval verheftigt en de duur ervan verlengt. Naarmate de vrees groter is, zijn de gevolgen van de aanval ernstiger. Indien sprake is van een zelfvernietigingsdrang en deze wordt omgebogen in een vernietigingsdrang t.o.v. de buitenwereld, dan zal de patiënt zoeken naar een verklaring voor het ontstaan van de drang. In dit geval de boze geest Leo. Deze is in feite een doel van de eigen persoonlijkheid en moet de verantwoording dragen voor het onredelijke, dat men gaat doen. Daarbij is de poging om de wereld te vernietigen en toch zichzelf daarbij nog te sparen niets anders dan een uiting van een algehele vernietigingsdrang, geboren uit het zelf niet passen in de wereld.

Vraag: Zijn alle overgeganen helderziend, i.v.m. de prognose?

Antwoord: Niet alle overgeganen zijn helderziend in tijd en ruimte. Het waarnemen van uitstralingen, die op aarde nog niet kenbaar zijn, is echter normaal. Het berekenen van toekomstige gebeurtenissen en het vastleggen van toekomstige mogelijkheden is een kwestie van kansberekening. Door de grote hoeveelheid gegevens, die geestelijk verzameld kunnen worden, wordt een redelijk percentage van juistheid eenvoudiger bereikt. Helderziendheid in tijd en ruimte is wel in Hogere Sferen een normaal doel van het bestaan. De hulp, die wij uit deze Sferen krijgen maakt het vaak mogelijk een prognose iets juist te stellen. Naarmate de

verkregen gegevens concreter zijn, kunnen de gegevens van de prognose evenzeer concreter worden.

Vraag: Augustus 1956 werd gezegd, dat Nasser waarschijnlijk 1957 niet meer ten einde zou brengen. Hoe staat dat nu?

Antwoord: De formulering was als volgt: "wij nemen aan, dat de heer Nasser in het komende jaar voor grote moeilijkheden komt te staan, waarbij het zelfs mogelijk is, dat zijn leven gewelddadig beëindigd wordt." Het daarop volgende jaar werd gezegd, dat Nasser voor grote moeilijkheden stond, dat ook dit jaar weer werd herhaald. Conclusie: Ondanks de uiterlijke verschijnselen bevindt Nasser zich in een toestand, die voor hem steeds gevaarlijker wordt. Het lijkt nog steeds redelijk aan te nemen, dat hij op gewelddadige wijze aan zijn einde zal komen. Tijdsbepaling is niet volledig mogelijk, het vast stellen van tendenzen was echter wel mogelijk i.v. waarmee ik er op wil wijzen, dat er reeds verschillende aanslagen op zijn leven zijn gepleegd.

Vraag: De heer King uit Londen staat in telepatisch contact met bewoners van Mars en andere planeten. Er zouden kwaadwillende wezens zijn op de planeet Garouche. Waar hoort die planeet thuis? Berust dit alles op waarheid?

Antwoord: De naam Garouche is volkomen fictief. Ik geloof, dat dit de vraag verder beantwoordt. Fantasie en opgevangen boodschappen lopen door elkaar, waarbij eigen karakter en de hang naar sensationele dingen grote invloed hebben. Delen van de boodschap kunnen waar zijn. Ik refereer hier aan hetgeen door ons reeds eerder werd gezegd t.a.v. de boodschappen van Ashtar.

Vraag: Wordt de O.D.V. desnoods alleen geestelijk vertegenwoordigd op het Congres der Idealen te Amsterdam?

Antwoord: Het is voor de Orde, helaas, stoffelijk niet zo eenvoudig daar contacten op te nemen. Dit is op het ogenblik nog niet opportuun. Geestelijk wordt door ons, waar slechts mogelijk, deel genomen aan elke actie ten goede en wij laten ons dan ook niet beïnvloeden door het feit, dat dit congres in (Hotel) Krasnapolsky wordt gehouden. Natuurlijk zullen wij daar wel geestelijk aanwezig zijn, zo nodig maken wij van de gelegenheid gebruik ook daar enkele woorden van de Orde der Verdraagzamen door te laten klinken, zelfs wanneer wij - om geen verwarring te veroorzaken - de naam er niet bij zullen noemen.

Vraag: Zullen er leden van de O.D.V. heen gaan? Wordt er geïnspireerd gewerkt?

Antwoord: Het zijn geen leden van de O.D.V. Het zijn andere sprekers. Het ligt eraan, wie voor ons het makkelijkst vatbaar is. Het ligt ook aan het ogenblik, waarop wij trachten de nadruk te leggen op bepaalde idealen, die wij verkondigen.

Vraag: Het valt op, dat de sprekers zo passen in ons tijdsbestek en dat zij termen gebruiken uit onze dagbladen. Volgt u vanuit de geest zo streng het aardse leven?

Antwoord: Streng is misschien niet het juiste woord, maar wil men zich kunnen bewegen in een wereld en men zich aan wil passen in die wereld, dan moet men op de hoogte zijn van hetgeen aan gedachtenstroming in die wereld leeft. Het feit, dat een gróót gedeelte van die gedachtenstroom op aarde bepaald worden door pers, radio, t.v. en dergelijke mediums van mededeling, betekent dus ook, dat wij juist van deze termen heel vaak gebruik zullen maken. Verder hebben wij te maken met het medium, waarvan voor ons het geheugen voldoende is om ook daarin de termen te zoeken, die wij zelf precies niet zouden weten, maar die voldoende zijn om onze ideeën te omschrijven.

Hoe meer aangepast aan de moderne tijd onze taal is, hoe gemakkelijker onze boodschap wordt verstaan. Zou men terugvallen in een spraak van vroegere tijden, dan zou het verschijnsel misschien voor sommigen belangwekkender zijn, maar ik betwijfel, of zij het goed zouden begrijpen wat eigenlijk bedoeld werd. Hoe moderner, hoe meer aangepast aan de moderne spraakgebruiken, hoe doelmatiger het ons lijkt, dat ons werk wordt volbracht. Daarom nemen wij alle voorzorgen om onverschillig waar en voor welk land wij werken, een zo modern (mogelijk) vocabularium te gebruiken, daarbij bovendien gebruik te maken van voorbeelden, die liggen in het recente verleden, dan wel in het heden of de nabije toekomst. Hierin, zo hebben wij ontdekt, vinden wij de grootste mogelijkheid om begrip te wekken bij onze toehoorders.

Vraag: Het valt mij op, dat elke intelligentie zo goed Nederlands spreekt, alhoewel men andere tongval wel kan horen. Bent u zelf ook Nederlander geweest?

Antwoord: Wat moet ik zeggen? Tot mijn spijt, of gelukkig niet. Ik spreek Nederlands, o dat ik beschik over een rekenmachine, een brein, dat anders niet in drie blokken zou worden gebouwd, n.l. een menselijk brein, dat in staat is om elke impuls van mij om te zetten in klankherinneringen en in deze klanken doe ik een keuze voor mijn uitdrukking. Wanneer ik werkelijk vlot wil werken, kan ik nog heel wat vlugger spreken dan u mij kunt verstaan.

Vraag: Een van uw collega's is Chinees geweest. Dat horen wij heel goed,
Antwoord: Omdat hij terwille van de wijze, waarop hij zijn wijsheid brengt, er de voorkeur aan geeft een deel van zijn karakter door te laten klinken, ofschoon ik op mag merken, dat ook hij over het algemeen het Nederlands niet al te veel mishandelt, daarentegen veel van het fraaie van de Nederlandse taal gebruikt. Met het medium kan ik elke intonatie nemen. Ik kan bv. een Engels, Duits, Frans, enz. accent nemen, aangezien ik de herinnering vind in het medium aan een zekere Fred Prij die zijn Engels accent exploiteerde.

Wanneer je zelf een bepaalde landsaard hebt gehad en daar aan ook maar een kleine herinnering aan te vinden is, wordt het al heel erg gemakkelijk om je persoonlijkheid in je landsaard uit te drukken. Het heeft één bezwaar: bestaat er maar een betrekkelijke woordkennis in zo'n medium, dan ben je wel eens geneigd per ongeluk de woorden van je (eigen) taal te gebruiken.

Vraag: U hebt de explosie van kunstmaan II waargenomen. Door welk medium?
Antwoord: Door een kosmisch geheugen, waarin alle feiten blijven bewaard, waarbij het dus mogelijk is alle gebeurtenissen, die mogelijk de belangstelling op aarde wekken, eventueel zelfs van het heden uit in het verleden na te gaan en daaromtrent althans enige gevens te verwerven. Het is een middel waaruit alle kennis kan worden geput, zover het bestaat en gerealiseerd is in een bepaalde wereld. Het is net zoiets als een enorm telepatisch reservoir, waarbij iedereen door juiste afstemming de juiste feiten kan aftappen.

Vraag: Hoe kan de aanwezigheid in de ruimte worden vastgesteld op deze manier, wanneer het zelf niet denkt?
Antwoord: Omdat de wijze, waarop het voorwerp zich in de ruimte bevindt, zich door de ruimte beweegt en zijn positie in de ruimte verandert, betekent een totale verandering in het totale veld van de aarde, wat in het kosmisch geheugen wordt geregistreerd. Het is niet noodzakelijk, dat dit alleen gedachten zijn. Elke verandering van trillingsverhouding in de aarde wordt hierin geregistreerd. Weet je waar je zoeken moet, dan kun je door het volgen van die trillingsverandering ongeveer de geschiedenis nagaan.
Goedenavond allemaal.

(verkort)